

KUNST/RTV

Tafel als centrum van drift en macht

Muziektheater, Den Haag: Djazzex met programma 'Jazzetch'. 1) 'Bésieque'. Choreografie: Neel Verdoorn. Muziek: Arend Niks e.a. 2) 'Settings and clearings'. Choreografie en decor: Mark Haim. Muziek: Dekodil en Mark Haim. 3) 'Breakfast in Birma'. Choreografie: Glenn van der Hoff. Muziek: Jon Hassel. 4) 'Duet & Co'. Choreografie: Glenn van der Hoff. Muziek: Angelo Badalamenti en Vladimir Chekassine. Lichtontwerpen alle balletten: Ron Straatman. Decorontwerpen 1e, 3e en 4e ballet: René Straatman. Herhalingen: o.m. 12 oktober Den Haag (Muziektheater), 8 november Vlaardingen (Stadsgehoorzaal), 16 november Schiedam (Passage), 25 november, Amsterdam (Stadsschouwburg), 13 december Naaldwijk (C.C.de Naald) en 21 december Rijswijk (Schouwburg).

Ensemble rond de tafel in 'Settings and clearings'. Foto Hans Gerritsen.

door NICO S. DE WAL

Den Haag – De seizoensstart van 'Djazzex met het programma 'Jazzetch' biedt bewerkingen van het eerder door Reflex uitgebrachte 'Bésieque' en Glenn van der Hoff's 'Breakfast in Birma' plus twee noviteiten: 'Settings and clearings' van Mark Haim en 'Duet & Co' van Van der Hoff.

Ook in de nieuwe bewerking is de exotische sfeer, die de thans aan Djazzex verbonden danseres/choreografe Neel Verdoorn met haar 'Bésieque' wist op te roepen, goed bewaard gebleven. Te wensen blijft, dat sommige scènes iets sterker worden belicht. Strijklicht geeft vaak fraaie effecten, maar moet niet tot verduistering leiden. 'Breakfast in Birma' lijkt (nog)

agressiever te zijn geworden, waar de explosieve muziek van Jon Hassel aanleiding genoeg voor geeft. De wisseling van kostuums en van ensembles voegt inhoudelijk echter geen nieuwe nuances toe.

Met 'Settings and clearings', dat hij in 1985 in New York uitbracht, heeft Mark Haim Djazzex een spannend dansstuk geleverd. De centraal geplaatste, hoge tafel wordt inventief benut voor diverse acties, die zelfs even de suggestie geven dat het genre van het 'machineballet' terugkeert. Het driftig er op slaan, de wrijvende en zagende bewegingen, zich krampachtig

en bijna spastisch verplaatsend in de ruimte, roept associaties op met de legendarische 'Pas d'acier' van Leonide Massine en het 'Ballet mécanique' van Adolph Bolm op motorische composities van Prokofjev en Mossolov. Maar met een vrouw uitdagend er bovenop en het ensemble er omheen herrijst eerder de befaamde 'Boléro', óók uit de periode tussen de twee wereldoorlogen.

Origineler is de verheffing van de tafel tot machtscentrum – tot een forum, waar men elkaar om de beurt krachtdadig afwerkt. Het feestelijk aanbieden van een verjaarstaart relativeert dat

eigenlijk niet, heeft ook als vervreemdingseffect eigenlijk weinig om het lijf. Sluitstuk en in veel opzichten hoogtepunt van het programma is Van der Hoff's 'Duet & co'. De bewegingsdynamiek, die alle onderdelen van het programma kenmerkt, krijgt in dit ballet de sterkste emotionele lading en de meest virtuoze uitwerking in het katchtig lenige duet van Regina van Berkel en Elliot Treend. Dekors en kostuums lijken merkwaardig sterk geïnspireerd door het werk uit de jaren zestig van de Amerikaanse schilder Hopper, wat de erotische geladenheid meebepaalt.